HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

14 iunie 2017 *

„Trimitere preliminară — Directiva 2004/39/CE — Pieţele instrumentelor financiare — Articolul 4 alineatul (1) punctul 2 — Noțiunea «servicii de investiții» — Anexa I secțiunea A punctul 1 — Recepția și transmiterea de ordine privind unul sau mai multe instrumente financiare — Includerea eventuală a intermedierii în vederea încheierii unui contract de gestionare de portofolii”

În cauza C-678/15,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, Germania), prin decizia din 10 noiembrie 2015, primită de Curte la 16 decembrie 2015, în procedura

Mohammad Zadeh Khorassani

împotriva

Kathrin Pflanz,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul T. von Danwitz, președinte de cameră, domnii E. Juhász și C. Vajda (raportor), doamna K. Jürimäe și domnul C. Lycourgos, judecători,

avocat general: domnul M. Campos Sánchez-Bordona,

grefier: domnul K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 16 noiembrie 2016,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru guvernul german, de T. Henze și de J. Möller, în calitate de agenți;

— pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;

— pentru guvernul portughez, de L. Inez Fernandes, de M. Figueiredo, de J. Dias Lopes și de M. Rebelo, în calitate de agenți;

— pentru guvernul Regatului Unit, de D. Robertson, de M. Holt și de V. Kaye, în calitate de agenți, asistați de B. Kennelly, QC, și de M. Gray, barrister;

— pentru Comisia Europeană, de K.-P. Wojcik și de I. Rogalski, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: germana.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 8 februarie 2017,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea punctului 2 al alineatului (1) al articolului 4, precum și a punctului 1 din secțiunea A din anexa I la Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului (JO 2004, L 145, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 8, p. 247).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Mohammad Zadeh Khorassani, pe de o parte, și doamna Kathrin Pflanz, pe de altă parte, în legătură cu negocierea de către aceasta din urmă a unui contract de gestionare a patrimoniului încheiat între domnul Khorassani și o terță persoană.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2004/39

3 Considerentele (2), (20) și (31) ale Directivei 2004/39 au următorul cuprins:

„(2) În ultimii ani, investitorii apelează din ce în ce mai mult la piețele financiare, în care găsesc o gamă largă de servicii și instrumente, a căror complexitate a crescut. Această evoluție justifică o extindere a cadrului juridic comunitar, care trebuie să includă toate activitățile oferite investitorilor. În acest sens, se cuvine a se ajunge la nivelul de armonizare necesar pentru a oferi investitorilor un nivel ridicat de protecție și pentru a permite întreprinderilor de investiții să își furnizeze serviciile în întreaga Comunitate, care reprezintă o piață unică, pe baza supravegherii exercitate în statul membru de origine. Prin urmare, Directiva 93/22/CEE [a Consiliului din 10 mai 1993 privind serviciile de investiții în domeniul valorilor mobiliare (JO 1993, L 141, p. 27, Ediție specială, 06/vol. 7, p. 3)] ar trebui să fie înlocuită cu o nouă directivă.

[…]

(20) În sensul prezentei directive, activitatea de primire și transmitere a ordinelor ar trebui să includă, de asemenea, punerea în legătură a doi sau mai mulți investitori, permițându-se astfel realizarea unei tranzacții între acești investitori.

[…]

(31) Unul dintre obiectivele prezentei directive este acela de a proteja investitorii. […]”

4 Potrivit articolului 1 alineatul (1) din Directiva 2004/39:

„Prezenta directivă se aplică întreprinderilor de investiții și piețelor reglementate.”

5 Articolul 4 alineatul (1) punctele 1, 2, 4, 5, 9 și 16 din această directivă prevede:

„(1) În sensul prezentei directive, prin următorii termeni se înțelege:

1. «întreprindere de investiții» înseamnă orice persoană juridică a cărei ocupație sau activitate obișnuită constă în furnizarea unuia sau mai multor servicii de investiții terților și în exercitarea uneia sau mai multor activități de investiții cu titlu profesional;

[…]

2. «servicii și activități de investiții» înseamnă orice serviciu și orice activitate enumerate în anexa I secțiunea A și referitoare la orice instrument menționat la secțiunea C din aceeași anexă;

[…]

4. «consiliere în investiții» înseamnă furnizarea de recomandări personalizate unui client, fie la cererea sa, fie la inițiativa unei întreprinderi de investiții, în ceea ce privește una sau mai multe tranzacții cu instrumente financiare;

5. «executarea ordinelor în contul clienților» înseamnă faptul de a încheia acorduri de cumpărare sau de vânzare a unuia sau mai multor instrumente financiare în contul clienților;

[…]

9. «gestionare de portofolii» înseamnă gestionarea discreționară și individualizată de portofolii incluzând unul sau mai multe instrumente financiare, în cadrul unui mandat acordat de client;

[…]

16. «ordin limită» înseamnă ordinul de a cumpăra sau de a vinde un instrument financiar la limita de preț specificată sau mai avantajos și pentru o cantitate precizată.”

6 Articolul 21 din directiva menționată, intitulat „Obligația de a executa ordinele în condițiile cele mai favorabile pentru client”, prevede la alineatele (1)-(3):

„(1) Statele membre solicită întreprinderilor de investiții să ia toate măsurile rezonabile pentru a obține, la executarea ordinelor, cel mai bun rezultat posibil pentru clienții lor ținând seama de prețul, costurile, rapiditatea, probabilitatea de executare și de soluționare, mărimea, natura ordinului sau de orice alte considerente privind executarea ordinului. Cu toate acestea, de fiecare dată când există o instrucțiune specifică furnizată de clienți, întreprinderea de investiții execută ordinul respectând această instrucțiune.

(2) Statele membre solicită întreprinderilor de investiții să instituie și să aplice dispoziții eficiente pentru a respecta prevederile alineatului (1). Statele membre solicită întreprinderilor de investiții în special să instituie și să aplice o politică de executare a ordinelor care să le permită să obțină, pentru ordinele clienților lor, cel mai bun rezultat posibil în conformitate cu alineatul (1).

(3) Politica de executare a ordinelor include, în ceea ce privește fiecare categorie de instrumente, informații privind diferitele sisteme în care întreprinderea de investiții execută ordinele clienților lor și factorii care influențează alegerea sistemului de executare. […]”

7 Secțiunea A din anexa I la aceeași directivă menționează, cu titlu de servicii și activități de investiții:

„1. Recepția și transmiterea de ordine privind unul sau mai multe instrumente financiare.

2. Executarea ordinelor în numele clienților.

3. Tranzacționarea în cont propriu.

4. Gestionarea de portofolii.

5. Serviciile de consiliere în investiții.

6. Achiziția fermă de instrumente financiare și/sau plasarea de instrumente financiare cu angajament ferm.

7. Plasarea de instrumente financiare fără angajament ferm.

8. Exploatarea unui sistem multilateral de tranzacționare (MTF).”

Directiva 2006/73/CE

8 Potrivit considerentului (81) al Directivei 2006/73/CE a Comisiei din 10 august 2006 de punere în aplicare a Directivei 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind cerințele organizatorice și condițiile de funcționare ale întreprinderilor de investiții și termenii definiți în sensul directivei menționate (JO 2006, L 241, p. 26, Ediție specială, 06/vol. 10, p. 135):

„Consultanța generală cu privire la un tip de instrument financiar nu se consideră consultanță în materie de investiții în sensul Directivei 2004/39/CE, deoarece prezenta directivă prevede că, în sensul Directivei 2004/39/CE, consultanța de investiții se limitează exclusiv la consultanța privind anumite instrumente financiare. […]”

9 Articolul 52 din Directiva 2006/73, intitulat „Consultanță de investiții”, prevede la al doilea paragraf că o recomandare personală, în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 4 din Directiva 2004/39/CE, trebuie să constituie o recomandare pentru a efectua una din următoarele operațiuni:

„(a) cumpărarea, vânzarea, subscrierea, schimbul, răscumpărarea sau deținerea unui anumit instrument financiar;

b) exercitarea sau neexercitarea unui drept conferit de un anumit instrument financiar privind cumpărarea, vânzarea, subscrierea, schimbul sau răscumpărarea unui instrument financiar.”

Dreptul german

10 Conform articolului 823 alineatul (2) din Bürgerliches Gesetzbuch (Codul civil), obligația de reparare a prejudiciului cauzat incumbă persoanei care încalcă o normă ce are ca obiect protecția intereselor altor persoane.

11 Articolul 1 din Kreditwesengesetz (Legea creditului) din 9 septembrie 1998 (BGBl. 1998 I, p. 2776), astfel cum a fost modificat prin Legea din 16 iulie 2007 (BGBl. 2007 I, p. 1330) (denumită în continuare „KWG”), prevede la alineatul (1a):

„[…] Sunt servicii financiare:

1) intermedierea de operațiuni privind cumpărarea și vânzarea de instrumente financiare (intermedierea de investiții);

1a. furnizarea de recomandări personalizate clienților sau reprezentanților acestora referitor la tranzacții cu anumite instrumente financiare, în măsura în care recomandările oferite se bazează pe analiza situației personale a investitorului sau sunt considerate ca fiind adecvate acestuia și nu sunt comunicate exclusiv prin canale de distribuire a informației sau vizează publicul în general (consiliere în investiții) […]”

12 Articolul 32 alineatul (1) din KWG prevede următoarele:

„Persoana care dorește […] să presteze servicii financiare pe teritoriul național cu titlu profesional sau într-o măsură care implică existența unei întreprinderi organizate comercial trebuie să obțină autorizația scrisă a Bundesanstalt [für Finanzdienstleistungsaufsicht (Autoritatea Federală de Supraveghere Financiară, Germania)] […]”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

13 În luna noiembrie 2007, doamna Pflanz, care nu deține autorizația pentru prestarea de servicii financiare în temeiul articolului 32 alineatul (1) din KWG, i-a recomandat domului Khorassani o investiție denumită „Grand-Slam”. În acest context, ea l-a determinat să încheie un contract de servicii cu GSS AG, precum și un contract de gestionare a patrimoniului cu D. AG, ambele societăți fiind stabilite în Liechtenstein. Din decizia de trimitere reiese că acest din urmă contract prevede cumpărarea și vânzarea, precum și gestionarea de instrumente financiare, în sensul unei activități de gestionare a unui portofoliu financiar.

14 Domnul Khorassani s-a angajat să efectueze o plată unică de 20 000 de euro și plăți lunare de 1 000 de euro, fiecare dintre acestea fiind majorată cu 5 % reprezentând agio. În luna decembrie 2007, persoana interesată a plătit în total 27 000 de euro, din care 19 731,60 euro au fost reținuți cu titlu de comision de administrare achitat în avans și 1 285,71 euro cu titlu de agio. Ulterior, domnul Khorassani a reziliat contractele menționate și a solicitat restituirea cuantumului achitat, precum și plata de daune interese.

15 Landgericht Berlin (Tribunalul Regional din Berlin, Germania) a declarat inadmisibilă acțiunea îndreptată împotriva societăților stabilite în Liechtenstein, pentru lipsa competenței internaționale, și a respins acțiunea formulată împotriva doamnei Pflanz ca nefondată.

16 După ce a beneficiat de rambursarea a 6 803,03 euro, domnului Khorassani i-a fost respins apelul declarat în fața Kammergericht Berlin (Tribunalul Regional Superior din Berlin, Germania), având ca obiect obținerea restului sumei solicitate. Această instanță a considerat că doamna Pflanz nu furnizase servicii financiare, în sensul articolului 1 alineatul (1a) a doua teză punctele 1 și 1a din KWG, supuse autorizării în temeiul articolului 32 alineatul (1) din KWG, din moment ce nici consilierea în investiții și nici intermedierea de investiții efectuate de aceasta nu priveau o operațiune referitoare la cumpărarea și vânzarea de instrumente financiare, ci un contract de gestionare a patrimoniului, care, deși avea vocația de a servi ulterior la cumpărarea și la vânzarea de instrumente financiare concrete, nu constituia el însuși un instrument financiar. În consecință, instanța menționată a considerat că domnul Khorassani nu avea dreptul la plata unor daune interese în temeiul articolului 823 alineatul 2 din Codul civil coroborat cu articolul 32 alineatul 1 din KWG.

17 Sesizat cu recurs, Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, Germania) consideră că Kammergericht Berlin (Tribunalul Regional Superior din Berlin) a statuat în mod întemeiat că doamna Pflanz nu îi furnizase domnului Khorassani o consiliere în investiții, în sensul articolului 1 alineatul (1a) a doua teză punctul 1a din KWG, din moment ce această dispoziție vizează, conform articolului 4 alineatul (1) punctul 4 din Directiva 2004/39 coroborat cu articolul 52 din Directiva 2006/73, furnizarea de recomandări personalizate privind anumite instrumente financiare, iar nu o activitate de gestionare de portofolii. În consecință, doamna Pflanz nu încălcase articolul 32 alineatul (1) din KWG în această privință.

18 În schimb, aspectul dacă, determinându-l pe domnul Khorassani să încheie un contract de gestionare a patrimoniului, doamna Pflanz îi furnizase acestuia un serviciu de intermediere în investiții, în sensul articolului 1 alineatul (1a) a doua teză punctul 1 din KWG, ar depinde de interpretarea care trebuie dată punctului 2 al alineatului (1) al articolului 4 și punctului 1 din secțiunea A din anexa I la Directiva 2004/39.

19 În această privință, instanța de trimitere arată, pe de o parte, că versiunea în limba germană a acestei dispoziții, și anume „Annahme und Übermittlung von Aufträgen, die ein oder mehrere Finanzinstrument(e) zum Gegenstand haben” (recepția și transmiterea de ordine privind unul sau mai multe instrumente financiare), ar putea sugera că este vizată numai negocierea de contracte privind cumpărarea sau vânzarea unui instrument financiar concret. Pe de altă parte, versiunile acestei dispoziții în limbile spaniolă („*en relación con*”), engleză („*in relation to*”) și franceză („portant sur”) ar putea conduce la o interpretare largă a dispoziției menționate, în temeiul căreia ar fi necesară numai o legătură indirectă între operațiunea negociată și cumpărarea sau vânzarea unui instrument financiar.

20 În ceea ce privește economia generală a Directivei 2004/39, instanța de trimitere consideră că precizările aduse noțiunii „consultanță în materie de investiții” în considerentul (81) și la articolul 52 din Directiva 2006/73 ar putea susține interpretarea restrictivă menționată mai sus, în măsura în care, potrivit acestor precizări, o consiliere în investiții trebuie să privească anumite instrumente financiare, ceea ce ar putea să se bazeze pe un raționament juridic general care ar fi aplicabil și activității de negociere de investiții.

21 Această instanță consideră că finalitatea Directivei 2004/39, care constă în protecția investitorilor, ar putea să nu impună includerea în serviciul prevăzut la punctul 1 din secțiunea A din anexa I la această directivă a negocierii unui contract de gestionare de portofolii, din moment ce gestionarii de portofolii sunt ei înșiși supuși dispozițiilor directivei menționate. Cu toate acestea, o lacună în protecția investitorilor ar putea subzista atunci când se încheie un contract cu un gestionar de portofolii stabilit într-un stat terț.

22 În aceste condiții, Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Recepția și transmiterea unui ordin care are ca obiect gestionarea de portofolii [articolul 4 alineatul (1) punctul 9 din Directiva 2004/39] reprezintă un serviciu de investiții în sensul punctului 2 prima teză al alineatului (1) al articolului 4 coroborat cu punctul 1 din secțiunea A din anexa I la [această] directivă?”

Cu privire la întrebarea preliminară

23 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă punctul 2 al alineatului (1) al articolului 4 din Directiva 2004/39 coroborat cu punctul 1 din secțiunea A din anexa I la această directivă trebuie interpretat în sensul că serviciul de investiții care constă în recepția și transmiterea de ordine privind unul sau mai multe instrumente financiare cuprinde intermedierea în vederea încheierii unui contract având ca obiect o activitate de gestionare de portofoliu.

24 Articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Directiva 2004/39 definește serviciile și activitățile de investiții ca fiind orice serviciu și orice activitate enumerate în anexa I secțiunea A și referitoare la orice instrument menționat la secțiunea C din această anexă.

25 Printre serviciile și activitățile de investiții enumerate în secțiunea A menționată figurează, la punctul 1 din aceasta, cel care constă în recepția și transmiterea de ordine privind unul sau mai multe instrumente financiare.

26 Pentru a răspunde la întrebarea adresată, această din urmă dispoziție trebuie interpretată ținând seama nu numai de formularea sa, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, punctul 31).

27 În ceea ce privește modul de redactare a punctului 1 din secțiunea A din anexa I la Directiva 2004/39, deși instanța de trimitere constată o anumită divergență între diferitele versiuni lingvistice ale termenului „privind”, care, după caz, ar putea sugera o legătură mai mult sau mai puțin directă între ordinele și instrumentul financiar sau instrumentele financiare prevăzute de această dispoziție, trebuie totuși să se observe că termenul „ordin”, a cărui recepție și transmitere constituie serviciul sau activitatea de investiții care face obiectul dispoziției menționate, rămâne același în versiunile lingvistice ale acestei directive citate de această instanță, și anume cele în limbile spaniolă, germană, engleză și franceză.

28 Or, chiar dacă acest termen nu este definit ca atare în Directiva 2004/39, trebuie constatat că expresia „privind unul sau mai multe instrumente financiare” nu face decât să precizeze tipul de ordin despre care este vorba, cu alte cuvinte, ordinele care privesc cumpărarea sau vânzarea de astfel de instrumente financiare.

29 Această interpretare a termenului „ordin” este confirmată de contextul în care se înscrie acesta. Mai precis, el trebuie interpretat în lumina punctului 2 din secțiunea A din anexa I la această directivă, care menționează serviciul de investiții care constă în „[e]xecutarea ordinelor în numele clienților”.

30 Astfel, după cum a arătat avocatul general la punctul 42 din concluzii, există o legătură strânsă între serviciul de investiții prevăzut la punctul 1 din secțiunea A din anexa I, și anume recepția și transmiterea de ordine, și cel prevăzut la punctul 2 din secțiunea menționată, și anume executarea ordinelor, primul fiind furnizat înaintea celui de al doilea și conducând în principiu la furnizarea acestuia din urmă, fie de aceeași întreprindere de investiții, fie de alta.

31 Or, serviciul de investiții prevăzut la punctul 2 din secțiunea A din anexa I la Directiva 2004/39, care constă în „[e]xecutarea ordinelor în numele clienților”, este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 5 din această directivă ca fiind „faptul de a încheia acorduri de cumpărare sau de vânzare a unuia sau mai multor instrumente financiare în contul clienților”.

32 În consecință, ordinele care fac obiectul serviciului de investiții menționat la punctul 1 din secțiunea A din anexa I la directiva menționată sunt ordine de cumpărare sau de vânzare a unuia sau mai multor instrumente financiare.

33 Această interpretare este confirmată de alte dispoziții ale Directivei 2004/39. În această privință, un „ordin limită” este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 16 din aceasta ca fiind „ordinul de a cumpăra sau de a vinde un instrument financiar la limita de preț specificată sau mai avantajos și pentru o cantitate precizată”.

34 În plus, articolul 21 din directiva menționată privește, potrivit titlului său, obligația de a executa ordinele în condițiile cele mai favorabile pentru client, ceea ce cuprinde, potrivit alineatului (1) al acestui din urmă articol, obținerea celui mai bun rezultat posibil pentru acest client ținând seama, printre altele, de prețul, costurile, rapiditatea și probabilitatea de executare și de soluționare. În temeiul alineatelor (2) și (3) ale articolului menționat, statele membre solicită întreprinderilor de investiții în special să instituie și să aplice o politică de executare a ordinelor, care include, în ceea ce privește fiecare categorie de instrumente, informații privind diferitele sisteme în care întreprinderea de investiții execută ordinele clienților săi și factorii care influențează alegerea sistemului de executare.

35 În consecință, din termenii punctului 1 din secțiunea A din anexa I la Directiva 2004/39, interpretați în lumina contextului în care se înscrie această dispoziție, reiese că serviciul prevăzut de aceasta din urmă nu acoperă intermedierea în vederea încheierii unui contract având ca obiect o activitate de gestionare de portofoliu. Astfel, chiar dacă încheierea acestui contract dă naștere, într-un stadiu ulterior, recepției și transmiterii de ordine de cumpărare sau de vânzare de instrumente financiare de către gestionarul portofoliului în cadrul activității sale de gestionare, contractul menționat nu are, prin el însuși, drept obiect o astfel de recepționare sau de transmitere de ordine.

36 Această concluzie nu este infirmată de faptul, invocat de guvernul Regatului Unit, că, potrivit considerentului (20) al Directivei 2004/39, în sensul acesteia, activitatea de primire și de transmitere a ordinelor ar trebui să includă de asemenea punerea în legătură a doi sau mai mulți investitori, permițându-se astfel realizarea unei tranzacții între acești investitori.

37 Astfel, după cum a arătat avocatul general la punctul 44 din concluzii, acest considerent nu privește punerea în legătură a doi sau mai mulți investitori decât în cadrul recepției și al transmiterii de ordine. Considerentul menționat acoperă, așadar, ipotezele de punere în legătură având ca obiect realizarea de tranzacții privind unul sau mai multe instrumente financiare, ceea ce exclude intermedierea în vederea încheierii unui contract având ca obiect o activitate de administrare de portofolii.

38 Guvernul german și guvernul Regatului Unit arată de asemenea că serviciul de „consiliere în investiții”, definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 4 din Directiva 2004/39 și enumerat la punctul 5 din secțiunea A din anexa I la aceasta, constă, potrivit articolului 52 din Directiva 2006/73, într-o recomandare pentru a efectua o operațiune privind un anumit instrument financiar. Aceste guverne deduc că nemenționarea unui „anumit” instrument financiar la punctul 1 din secțiunea A din anexa I la Directiva 2004/39 indică faptul că domeniul de aplicare al acestei dispoziții nu este limitat la recepția și transmiterea de ordine care privesc direct un anumit instrument financiar.

39 Această argumentație nu poate fi reținută.

40 Astfel, serviciul de consiliere în investiții constă, potrivit definiției care figurează la articolul 4 alineatul (1) punctul 4 din Directiva 2004/39, în furnizarea de recomandări personalizate unui client în ceea ce privește tranzacții cu instrumente financiare. Potrivit considerentului (81) al Directivei 2006/73, consultanța generală cu privire la un tip de instrument financiar nu se consideră consultanță în materie de investiții în sensul Directivei 2004/39/CE, care se limitează exclusiv la consultanța privind anumite instrumente financiare, iar această precizare este pusă în aplicare la articolul 52 din Directiva 2006/73. Or, nici acest considerent, nici acest articol nu pot avea incidență asupra conținutului serviciului de investiții prevăzut la punctul 1 din secțiunea A din anexa I la Directiva 2004/39.

41 Finalitatea Directivei 2004/39 nu impune o interpretare diferită a acestei dispoziții. Desigur, reiese, printre altele, din considerentele (2) și (31) ale acestei directive că unul dintre obiectivele sale este acela de a garanta protecția investitorilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 mai 2013, Genil 48 și Comercial Hostelera de Grandes Vinos, C-604/11, EU:C:2013:344, punctul 39).

42 Acest obiectiv nu poate să justifice însă prin el însuși o accepție deosebit de largă a serviciului de investiții prevăzut la punctul 1 din secțiunea A din anexa I la Directiva 2004/39, care să includă intermedierea în vederea încheierii unui contract având ca obiect o activitate de gestionare de portofoliu.

43 Astfel, o asemenea accepție ar fi contrară interpretării acestei dispoziții care rezultă în special din contextul în care se înscrie.

44 Având în vedere toate considerațiile precedente, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că punctul 2 al alineatului (1) al articolului 4 din Directiva 2004/39 coroborat cu punctul 1 din secțiunea A din anexa I la această directivă trebuie interpretat în sensul că serviciul de investiții care constă în recepția și transmiterea de ordine privind unul sau mai multe instrumente financiare nu cuprinde intermedierea în vederea încheierii unui contract având ca obiect o activitate de gestionare de portofoliu.

Cu privire la cheltuielile de judecată

45 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

Punctul 2 al alineatului (1) al articolului 4 din Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului coroborat cu punctul 1 din secțiunea A din anexa I la această directivă trebuie interpretat în sensul că serviciul de investiții care constă în recepția și transmiterea de ordine privind unul sau mai multe instrumente financiare nu cuprinde intermedierea în vederea încheierii unui contract având ca obiect o activitate de gestionare de portofoliu.

Semnături